

РЕШЕНИЕ

№ 7501

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 10.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6441** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на Е. А. А., подадена чрез адв.В. В., срещу Заповед № РД-09-50-264/27.05.1997г. на главния архитект на С., с която е одобрен кадастрален план, улично регулационен план и застроителен и регулационен план на м.“Г. глава“ в обхват, посочен в заповедта.

Жалбоподателят моли за обявяване нищожността на оспорената заповед в частта, с която е одобрен регулационен план, по силата на който са обособени два урегулирани поземлени имота – IV-837 и V-827 от кв.28 по плана на м.“Г. глава“, вместо съществуващия дотогава един парцел – VI-827,837, кв.30а по регулационния план на кв.Б., одобрен със Заповед № 291/30.05.1980г. на председателя на Комитета по архитектура и благоустройство при Министерския съвет, съсобствен между него и заинтересованата страна Ж. Б. Далмо.

От фактическа страна излага, че в съсобствения парцел – VI-827,837, кв.30а /до изменението с процесната заповед/, е построена и съществува свободно стояща двуетажна масивна жилищна сграда, двуфамилна, която не е „близнак“, нито е изпълнена като свързано застрояване. В последствие сградата била пристроена и надстроена. Без каквото и да било основание с одобрения с оспорената заповед регулационен план парцелът бил разделен на две като вътрешната регулационна граница между новообособените парцели преминавала през сградата. Така последната се явявала разположена в два парцела, което според жалбоподателя е недопустимо,

както от гледна точка на правилата и нормативите по териториално и селищно устройство, така и по сега действащите правила.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат от адв.В., в качеството ѝ на пълномощник на жалбоподателя, както и на заинтересованата страна Ж. Б. Далмо /Б. С. Г./ като допълнително се привеждат като аргументи съображенията, изложени в молба от 28.07.2022г. Претендира се присъждането на разноси по представен списък. Допълнителни съображения са изложени в писмена защита.

Ответникът по оспорването, в писмено становище, представено с административната преписка, оспорва основателността на жалбата. В съдебно заседание чрез юр.З. моли за отхвърлянето ѝ. Претендира присъждането на разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 102, том III, дело № 503/1954г. Й. Т. А. и А. Д. А. са закупили дворно място /парцел/, находящо се в [населено място] – С., с площ по разделителен протокол от 13.02.1954г. по гр.д. № 285/1954г. от 869 кв.м или половината от целия парцел – дворно място с площ от 1738 кв.м. Съгласно удостоверение за наследници № РВТ21-УГ01-2727/05.03.2021г. А. Д. А. е починал на 03.12.1977г. и е оставил за наследници З. Л. А., съпруга, починала на 27.04.2009г., С. Г. М., син, неженен, без деца, починал на 02.02.2013г. и Е. А. А., син.

С Нотариален акт № 41, том IX, дело № 1253/1981г. М. С. З. и С. Г. З. са дарили на дъщеря си Б. С. Г. партерния етаж от двуетажна масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място] – С., [улица], застроена на 69 кв.м, заедно с мазето под входното антре и терасата, както и S идеална част от общите части на сградата и S идеална част от дворното място, съставляващо парцел VI-827,837, кв.30а по плана на [населено място], м.“Б.“, целият от 710 кв.м. Съгласно декларация за идентичност на имена Б. С. Г. и Ж. Б. Далмо са имената на едно и също лице.

По силата на регулационния план, одобрен с оспорената заповед, описаният в Нотариален акт № 41, том IX, дело № 1253/1981г. урегулиран поземлен имот VI-827,837 от кв.30а е разделен на два отделни урегулирани поземлени имота с номера съответно IV-837 и V-827 от кв.28. Видно от приложените по делото скици УПИ е разделен приблизително по имотната граница между имоти пл.№№ 827 и 837 като регулационната граница минава през жилищната сграда, построена в УПИ VI-827,837 от кв.30а – започва от улицата, стига до жилищната сграда и после продължава до дъното на имота, но не като продължение на регулационната линия, започнала от улицата. Преписката по изработване и одобряване на проектите на кадастрален, регулационен и застроителен план е приета като доказателство по делото. Прието като доказателство по делото е и Разрешение за строеж № 89/07.12.1990г. за пристройка и ремонт на съществуваща сграда в парцел VI-827,837, кв.30а по плана на м.Б.“, [населено място], издадено на основание чл.225 ППЗТСУ вр. чл.56 З..

Съобщение за издаване на процесната Заповед № РД-09-50-264/27.05.1997г. на

главния архитект на С. е обнародвано в ДВ, бр.76/05.09.1997г. като в него изрично е указано, че недоволните от заповедта могат да я обжалват пред Софийски градски съд по реда на чл.138 З. в 7-дневен срок от обнародването на съобщението. По делото липсват доказателства и не се твърди жалбоподателят да е оспорил заповедта по реда на чл.138 З. /отм./. с искане за нейната отмяна в частта на съсобствения му имот.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице С. К., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице се установява следното:

Жалбоподателят Е. А. А. е съсобственик с Б. С. Г. /Ж. Б. Далмо/ при равни квоти на съсобственост. С обжалвания регулационен план общият за двамата съсобственици парцел VI-827,837, образуван от имоти с пл. номера 827 и 837 по регулационния план, одобрен със Заповед № 291/30.05.1980г. е разделен на два УПИ, границата между които минава по границата между имотите, от които той е образуван. При това северният УПИ V-827 от кв.28 е с площ от 486 кв.м, а южният УПИ IV-837 е с площ от 359 кв.м. Следвайки границата на старите имоти, границата между двата УПИ пресича съществуващата в имота сграда, като пресичането дори не е успоредно на стените, а минава под ъгъл през помещения в сградата.

На л.27 по делото е приложено копие от застроителния план, одобрен с обжалваната заповед. Съгласно този план се запазва съществуващата сграда по контура ѝ от кадастралната основа на регулационния план от 1980г., без да се вземе предвид пристрояването на сградата през 1989г. в северозападната ѝ част. Застроителният план предвижда и построяването на две пристройки - близък в двата УПИ, които да обгърнат съществуващата сграда от север и юг, при което биха се затворили всички съществуващи прозорци на сградата. При това съгласно одобрения застроителен план в УПИ V-827, кв.28 се предвижда да има сграда на 3 етажа със застроена площ от 135 кв.м, а в УПИ IV-837 се предвижда да има сграда на 3 етажа със застроена площ от 95 кв.м.

При извършения оглед на място и контролно заснемане вещото лице установява, че съществуващата на място сграда съответства на приложения по делото на л.37 инвестиционен проект - заснемане на сградата. Тя е с два входа, като входът от север е за първия етаж, а входът от юг - за втория етаж.

При направения вътрешен оглед и измервания вещото лице установява, че изградените към нея пристройки от двамата собственици към първоначалния контур на сградата се намират в северозападната ѝ част. Тези пристройки са към основната сграда и представляват допълнителни стаи на 1 и 2 етаж, които са функционално свързани със сградата, нямат отделни входове, не са в съответствие с предвидените в застроителния план по процесната заповед пристройки, нямат калканни стени и не представляват къщи-близък, както е предвидено в застроителната част на обжалвания ПУП, съгласно който се предвиждат триетажни пристройки - близък в източната част на жилищната сграда. Изградената на място сграда заедно с пристроената към нея част не представлява свързано застрояване и не представлява къщи - близък.

Към момента на одобряване на обжалваната заповед е в сила З. и правилника за неговото прилагане. При направения анализ на нормативната уредба и приложимостта ѝ към конкретния случай вещото лице намира, че не са били налице условията за изменение на влезлия в сила и приложен ПУП от 1980г. по отношение на имота на

жалбоподателя, описани в чл.32 З. /отм./. Предходният план от 1980г., предвиждащ една жилищна сграда в парцел VI-827,837, кв. 30а е бил изпълнен, като сградата, построена в парцела, е била свободно разположена в него, като са спазени необходимите отстояния от страничните регулационни линии. С направеното през 1997г. изменение без основание този парцел се разделя на два парцела, като границата между тях обособява два нови парцела, които по размер не отговарят на документите за собственост на съсобствениците на имота. Освен това съществуващата в имота жилищна сграда към момента на изработването на плана е била пристроена и надстроена, което не е било отразено в кадастралната основа на плана, каквито са били изискванията на З. /отм./ и ППЗТСУ. Въз основа на това в плана за застрояване е одобрено пристрояване на основната сграда със сгради-близнак, каквито практически не могат да бъдат изградени.

Въз основа на това вещото лице дава заключение, че:

1. Направеният оглед на място и контролно заснемане на съществуващата сграда в парцел VI-827,837, кв. 30а по регулационния план на [населено място], кв.Б., одобрен със Заповед № 291/30.05.1980г. потвърждават, че същата съответства на приложеното на л.37 по делото заснемане. Сградата е една и е свободностояща, като е разделена между двамата съсобственици в хоризонтално отношение. На място не съществуват две сгради, които отговарят на изискванията за „свързано застроени“ сгради.

2. Вещото лице не е установила в З. /отм./ и ППЗТСУ изрична забрана една сграда да бъде разположена в два парцела, но такава ситуация според нея може да се появи при делба на един парцел на два самостоятелни парцела при съответните квоти на съсобствениците. От представените по делото документи не се установява да е имало такава делба на имота, предмет на делото. Приложеното на л.80 по делото удостоверение касае делбата на парцел III-219, кв.33 по регулационен план, предхождащ този от 1980г. Въз основа на тази делба е образуван парцел VI- 827, 837, кв.30а по регулационния план от 1980г. Данни за делба на процесния имот не са установени.

3. При изработването на подробни устройствени планове – регулационни и застроителни планове, не се допуска сгради, които са законно изградени и са на допустими отстояния от регулационните граници на имота да бъдат поставяни в нарушаване на тези отстояния чрез промяната на регулационния план. Вътрешната регулационна линия може да преминава през сградата само, когато същата е сграда-близнак, налице е свързано застрояване или при описания по-горе случай на доброволна или съдебна делба.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ и съответно като такъв подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. АПК вр. чл.215 ЗУТ. Обжалваемостта на посочената заповед не е била изключена и съобразно действащата нормативна уредба към датата на издаването ѝ – съгласно чл.83 ППЗТСУ одобрените подробни градоустройствени планове подлежат на обжалване пред съответния окръжен съд по реда на чл.138 от закона, която от своя страна предвижда, че индивидуалните административни актове и отказите по този закон се обжалват относно тяхната законосъобразност пред съда по местонахождението на недвижимия имот. Според ал.5 на с.р. за неуредените въпроси

се прилага Законът за административното производство /З., отм./. Последният в чл.37, ал.1 предвижда, че жалбата се подава в 14-дневен срок от съобщението за издаването на акта, съответно от изтичането на срока за обжалването му по административен ред /изключен в случая от нормата на чл.83 ППЗТСУ/.

Разпоредбата на чл.82, ал.2 ППЗТСУ урежда начина на съобщаване на актовете за одобряване на дворищнорегулационните планове, кварталнозастроителни и силуетни планове – чрез обнародване на съобщение в Държавен вестник. В процесния случай това е сторено като по делото са приети доказателства, че процесната заповед е обявена чрез обнародване на съобщение в ДВ, бр.76/05.09.1997г. Считано от тази дата започва да тече срокът за обжалването ѝ, като липсват доказателства и не се твърди жалбоподателят да е оспорил заповедта по реда, предвиден в чл.138 З. /отм./. Предвид изтичане на срока за оспорване на административния акт на основанията по чл.146, т.2-5 АПК към датата на подаване на жалбата /10.05.2022г./, искането му, обективизирано в нея, се свежда до искане за обявяване нищожността на административния акт в посочената в жалбата част. Това искане, съгласно чл.149, ал.5 АПК, може да се направи без ограничение във времето.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013г. по тълк. д. № 1/2012г., ОСК на ВАС, при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. Съобразно чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. АПК е предвидил и установил изричен срок /чл.149, ал.1/, в който могат да бъдат оспорени административните актове. В ал.5 на същия текст, искането за прогласяване на нищожност на административните актове е определено от законодателя да е без ограничение във времето. Нормата е процесуална, от което следва, че допустимостта на оспорването се преценява към момента на подаването му. Правният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен, пряк и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорвания или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил. С оспорената заповед е одобрен кадастрален, застроителен и регулационен план на м.“Г. глава“. Установи се по делото, че по силата на регулационния план съсобственият на жалбоподателя и заинтересованата страна урегулиран поземлен имот се разделя на два отделни урегулирани поземлени имота като регулационната граница по между им преминава през законно изградената двуетажна сграда, т.е. за провеждане на регулацията сградата не може да бъде запазена в този си вид, макар застроителният план, одобрен със същата заповед да предвижда запазването ѝ. Така посоченото засяга пряко и непосредствено правната сфера на оспорвания, създавайки за него задължение и поставяйки го в невъзможност да се разпорежда с имота си до прилагане на регулацията по заповедта.

Въз основа на това съдът приема, че е сезиран с допустима жалба – подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице от кръга на заинтересованите лица по чл.131, ал.1 вр. ал.2, т.1 ЗУТ, което е

неблагоприятно засегнато от него.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Тъй като в процесуалните закони, регламентиращи правилата, по които се провежда административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, обуславящи нищожност на акта: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

Макар в конкретния случай искането на оспорвация за обявяване нищожността на административния акт в съответната част да е обосновано с твърдения за нарушения на материалния закон /чл.146, т.4 АПК/, с оглед разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК съдът следва да извърши цялостна проверка за нищожност на акта в оспорената част на посочените по-горе основания.

Съгласно разпоредбата на чл.6, т.6 З. /отм./, посочен като правно основание за издаване на оспорената заповед, териториалноустройствените планове на другите общини, извънселищните територии, общите градоустройствени планове на другите населени места, както и подробните градоустройствени планове се одобряват от органи, определени от Министерския съвет. Съгласно т.7 на с.р. измененията на подробните градоустройствени планове, както и кварталнозастроителните и силуетните планове се одобряват от кмета на общината при спазване на процедурата, по която са създадени.

Съгласно разпоредбата на чл.74 ППЗТСУ в приложимата редакция към датата на издаване на оспорената заповед, кметът на Столичната община одобрява застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни

планове и други подробни планове за цялата територия на Столичната община с изключение на плановете, посочени в чл.73, ал.1, т.1 ППЗТСУ - директивните планове за териториална структура и обемно-пространствено изграждане на жилищни райони и други значителни части от територията на С. и цялостните застроителни и регулационни планове, цялостни подробни комуникационни планове и цялостните планове по вертикалното планиране за централната част на С., за [населено място], за кварталите-курорти на С. и вилните зони.

Съгласно чл.184, ал.1 З. /отм./ областните управители и изпълнителните комитети на общините със съгласие на министъра на териториалното развитие и строителството могат да решават функции на председателя на изпълнителния комитет по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове, по съгласуване и одобряване на проекти за строежи и по други текущи технически въпроси да се предоставят на съответния заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при общината. Според ал.2 на с.р. Изпълнителният комитет на Столична община може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление "Архитектура и градоустройство" при Столична община и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление "Архитектура и благоустройство".

В процесния случай имотът на жалбоподателя е урегулиран с предходен план – този, одобрен със Заповед № 291/30.05.1980г. Съответно одобреният с процесната заповед регулационен план по отношение на процесния имот има характера на изменение на действащия регулационен план, а не първоначален регулационен план, т.е. е одобрен на основание чл.6, т.7 от отменения З. /съображения в тази насока са изложени в мотивите на Решение № 1423/03.02.2021г. по адм. д. № 8327/2020г., II отд. на ВАС/.

На съда е служебно известно, че със Заповед № РД-09-101/28.02.1992г. на кмета на Столична голяма община на основание чл.184, ал.1 З. и в изпълнение на Решение № 3, т.3 по Протокол № 5/22.01.1992г. на Столичния общински съвет, съгласувано с Министерството на териториалното развитие, жилищната политика и строителството /писмо № 07-00-4/26.02.1992г. на министъра/, той е предоставил на главния архитект на С. функции на кмета на Столична голяма община, съгласно приложение № 1 и № 2. Съгласно т.1 от Приложение № 1 към посочената заповед, кметът на СГО предоставя на главния архитект на С. правомощията по чл.6, т.7 З. – да одобрява частични застроителни и регулационни планове /ЧЗРП/, квартално-застроителни и силуетни планове и други подобни градоустройствени планове.

Въз основа на това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт и не е налице основание за обявяване на нищожността ѝ вр. чл.146, т.1 АПК. Съображения в подкрепа на изложеното са изложени в мотивите на Решение № 2400/15.03.2022г., постановено по адм.д. № 10176/2021г. по описа на ВАС.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.15, ал.2 от Закона за административното производство /отм./ - заповедта е

издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити, изчерпателно посочени в правната норма. За фактически основания следва да бъдат възприети доказателствата за извършените в хода на административното производство процесуални действия, в случая решението на Градската архитектурно-градоустройствена комисия. Предвид това съдът намира, че по отношение на оспорената заповед не е налице порок във формата, обуславящ извод за липса на волеизявление, съответно обуславящ нищожност на акта във вр. чл.146, т.2 АПК. Не се установяват и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са толкова съществени, че отново да обосноват извод за липса на волеизявление. Съдът намира обаче, че е налице основание за обявяване нищожност на процесната заповед в оспорената ѝ част във връзка с основанието по чл.146, т.4 АПК.

Както се посочи, от доказателствата по делото, в т.ч. приетото заключение на съдебно-техническа експертиза, се установи, че одобреният с процесната заповед регулационен план има характера на изменение на действащия такъв за имота на жалбоподателя. Съгласно чл.32, ал.1 З. /отм./, в редакцията, действаща към датата на издаване на оспорения акт, влезли в сила застроителни и регулационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове могат да се изменят: т.1. в обществен интерес във връзка с цели и нужди на градоустройството; т.2. когато кадастралният план съдържа съществени непълноти или грешки, които имат значение за предвижданията по подробния план. Ако непълнотите или грешките нямат значение за съответните предвиждания, допълва се, съответно се поправя само кадастралният план. Когато непълнотите или грешките в кадастралния план са свързани със спор за имуществено право, спорът се решава предварително по съдебен ред; т.3. когато планът не осигурява възможност за целесъобразно застрояване по действащите строителни и технически правила, норми и нормативи във връзка с архитектурно-градоустройствените изисквания; т.4. когато планът съдържа явна фактическа грешка, която има значение за неговите предвиждания; т.5. когато планът е одобрен при съществени закононарушения. По тази точка не могат да се изменят планове, по които има влязло в сила решение на съд или на юрисдикция или когато планът е приложен; т.6. по предложение на съда по дела за делба на парцели. Според ал.2 на чл.32 З. /отм./ влезлите в сила дворищнорегулационни планове могат да се изменят и със съгласие на всички пряко заинтересувани собственици.

В случая нито едно от тези основания не е налице, т.е. досежно процесния имот административният акт не е издаден на основание нито една правна норма, същевременно нарушава редица правни норми – чл.27, ал.2 З. /отм./, чл.48, ал.1, т.8, чл.53 и чл.49, ал.1 от Наредба № 5/17.05.1995г. за правила и норми по териториално и селищно устройство /отм./.

Според чл.27, ал.2 З. /отм./, предвижданията на плана трябва да са икономично осъществими и да дават възможност за правилно застрояване на парцелите и кварталния комплекс. Изискването за икономично осъществяване на предвижданията на плана при образуване на дворищнорегулационни парцели налага да се държи сметка за съществуващите в имотите масивни сгради, със заварения характер и начина на застрояването. В случая, според

застроителния план, одобрен с процесната заповед, заварената в имота двуетажна масивна жилищна сграда се запазва. Регулационната линия обаче я пресича, като това провеждане на регулационната граница дори не е успоредно на стените, а минава под ъгъл през помещения в сградата, т.е. предвижданията на процесния регулационен план са противоречие с одобрения със заповедта застроителен план, което прави невъзможно прилагането му. Отделно от тона застроителният план, одобрен с процесната заповед, както се установи от заключението на вещото лице, не е съобразен със законно изградените пристройка и надстройка, функционално свързани с жилищната сграда, т.е. прилагането му би направило жилищната сграда на жалбоподателя и заинтересованата страна неизползваема, като освен това, за да се приложат неговите предвиждания следва да се премахнат законно изградената пристройка и надстройка към сградата. Във връзка с това се установява нарушение на чл.48, ал.1, т.8 ППЗТСУ, постановяващ, че застроителният и регулационен план установява заварените сгради, които се запазват и се включват в системата на застрояването, както и сгради за които се предвижда самостоятелен застроителен режим.

Предвижданията на регулационния и застроителния план, одобрен с оспорената заповед са в нарушение и на разпоредбата на чл.53, ал.1 и ал.2 ППЗТСУ, съгласно които дворищнорегулационните парцели трябва да дават възможност за предвиденото застрояване – такова в случая не би могло да бъде реализирано според вещото лице, като регулационните линии на парцелите трябва да се съобразяват със съществуващите законно построени сгради, съоръжения, инсталации, трайни сгради и теренни форми.

Гореизложеното обосновава извод за пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма – чл.32, ал.1 и ал.2 З. /отм./, предпоставки за издаване на акта в оспорената му част, което нарушение е дотолкова тежко, че той не може да породи целените с него последици – новата регулация на парцел VI-827,837, кв.30а и разделянето му на парцел IV-837 и V-827 от кв.28 не може да бъде приложена без да се премахне съществуващата двуетажна жилищна сграда в имота, а запазването и пристрояването на същата е изрично предвидено в застроителния план, одобрен с процесната заповед.

Този извод обосновава основателност на жалбата като съдът следва да обяви нищожността на оспорената заповед в посочената част.

При този изход претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна. Такива са доказани в общ размер на 1210 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса по оспорването, 300 лева внесен депозит за възнаграждение на вещото лице и 900 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 05.05.2022г., представен на л.250-251 от делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на Е. А. А. нищожността на Заповед №

РД-09-50-264/27.05.1997г. на главния архитект на С., с която е одобрен кадастрален план, улично регулационен план и застроителен и регулационен план на м.“Г. глава“ в обхват, посочен в заповедта, в частта, с която е одобрено изменение на регулационния план за парцел VI-827,837, кв.30а по регулационния план на [населено място], кв.Б., одобрен със Заповед № 291/30.05.1980г. на председателя на Комитета по архитектура и благоустройство при Министерския съвет, изразяващо се в разделянето му на два отделни парцела - IV-837 и V-827 от кв.28.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Е. А. А., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1210 /хиляда двеста и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: